

Sygn. akt II Ca 1344/12

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Piątkowska-Bidas

Sędziowie: SSO Beata Piwko (spr.)

SSO Marek Boniecki

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Rajca

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 marca 2013 r. sprawy

z wniosku A. P.

z udziałem Gminy C., W. J., Z. J., B. P., J. P., P. P., S. P., B. Ś., Z. Ś., K. Ś., Z. W., J. S. (1)

o zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju

z dnia 24 lipca 2012 r. sygn. akt I Ns 436/11

postanawia: oddalić apelację i zasądzić od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. na rzecz adwokata K. K. (1) kwotę 73,80 (siedemdziesiąt trzy 80/100) złote tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt II Ca 1344/12

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił wniosek A. P. o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości położonej w Ś. – część działki nr (...) stanowiący pas gruntu usytuowany pomiędzy działką nr (...) i działką nr (...) o powierzchni 0,0081 ha.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W 1943 roku we wsi Ś. znajdowało się gospodarstwo rolne nr (...) o powierzchni 16,8023 ha. W jego skład wchodziła: działka nr (...) o powierzchni 1,3972 ha, działka nr (...) o powierzchni 1,6895 ha, działka nr (...) o powierzchni 0,3070 ha, działka nr (...) o powierzchni 3,4770 ha, działka nr (...) o powierzchni 6,2531 ha oraz działka nr (...) o powierzchni 3,6785 ha. Znajdująca się we wsi Ś. działka nr (...) należała do gospodarstwa rolnego nr (...). W dniu 3 lipca 1948 roku S. i M. małżonkowie P. nabyli od A. M. (1) gospodarstwo rolne znajdujące się we wsi Ś. zapisane w rejestrze pomiarowym pod numerem (...) o powierzchni 15 ha i 1128 m² składające się z pięciu działek oznaczonych na planie numerami (...). W akcie notarialnym omyłkowo oznaczono działkę nr (...) numerem (...). W latach 1961 i 1962 dla wsi Ś. opracowywane były nowe mapy celem założenia ewidencji gruntów. W pierwszej fazie zakładania ewidencji gruntów geodeci wykonywali pomiary granic działek, a na ich podstawie szkice bezpośredniego pomiaru działek. Na podstawie

tych pomiarów we wsi Ś.w miejscu dotychczasowej działki nr (...) powstały działka nr (...), działka nr (...)i działka nr (...), a nadto jej część została zaliczona do działki nr (...). Działka numer (...) była w posiadaniu S. P., który ją wykaskał. Działka numer (...) o powierzchni pomiędzy 151m² a 259 m² stanowiła drogę i została przypisana do jednostki rejestrowej (...) oznaczonej jako Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w C.. Drogą oznaczoną (...) przeganiano bydło, dzieci chodziły nią do szkoły, dorośli do sklepu i pracy. W dniu 7 sierpnia 1971 roku zmarła M. P.. Spadek po M. P.nabyli: mąż S. P.w 5/20 części oraz dzieci: Z. W., J. P., T. Ś., A. P.i S. P.po 3/20 części każde z nich, z tym że gospodarstwo rolne wchodzące w skład spadku odziedziczyli wyłącznie: mąż S. P., córka Z. W.i syn S. P.po 1/3 części każde z nich. W dniu 4 listopada 1971 roku S. P.stał się z mocy samego prawa właścicielem nieruchomości położonych w miejscowości Ś.o łącznej powierzchni 6,83 ha oznaczonych w ewidencji gruntów jako: działka numer (...), działka numer (...), działka numer (...), działka numer (...), działka numer (...). działka numer (...), działka numer (...). W dniu 4 listopada 1971 roku J. S. (2)stała się z mocy samego prawa właścicielką nieruchomości położonych w miejscowości Ś. oznaczonych w ewidencji gruntów jako: działka nr (...), działka nr (...), działka nr (...), działka nr (...)i działka nr (...). W latach 70 XX wieku opracowany został projekt scalenia gruntów wsi Ś.. Postępowaniem scaleniowym objęto również działkę numer (...), która jako droga została wniesiona przez Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w S.. W 1973 roku A. P.zakończył odbywanie zasadniczej służby wojskowej i rozpoczął pracę poza rolnictwem. W 1975 roku zawarł związek małżeński z B.z domu S.. Zamieszkali w domu S.i J.małżonków S.– rodziców B. P.. Jesienią 1975 roku rozpoczęła się budowa domu mieszkalnego przeznaczonego dla A. P.. W dniu 17 września 1977 roku Wojewoda (...) zatwierdził projekt scalenia gruntów między innymi wsi Ś.. Na tej podstawie powstał nowy ład przestrzenno-prawny – nowe działki z nową numeracją. W wyniku przeprowadzonego scalenia gruntów wsi Ś.za działki objęte Aktem Własności Ziemi Nr (...)451-1-7/87/72 będące własnością S. P.wydzielono nieruchomości o łącznej powierzchni 7,38 ha: działkę nr (...)o powierzchni 0,2100 ha, działkę (...)o powierzchni 1,8800 ha, działkę nr (...)o powierzchni 0,6300 ha, działkę nr (...)o powierzchni 1,0700 ha, działkę nr (...)o powierzchni 2,1700 ha, działkę nr (...)o powierzchni 0,2900 ha oraz działkę nr (...)o powierzchni 1,1300 ha. W wyniku przeprowadzonego scalenia gruntów wsi Ś.za działki objęte Aktem Własności Ziemi Nr (...) będące własnością J. S. (2)wydzielono nieruchomości o łącznej powierzchni 9,50 ha: działkę numer (...)o powierzchni 0,2500 ha, działkę numer (...)o powierzchni 0,2800 ha, działkę numer (...)o powierzchni 0,6000 ha, działkę numer (...)o powierzchni 0,3700 ha, działkę nr (...)o powierzchni 1,6600 ha, działkę numer (...)o powierzchni 3,7200 ha, działkę numer (...)o powierzchni 0,8600 ha, działkę numer (...)o powierzchni 0,4000 ha oraz działkę nr (...)o powierzchni 1,3600 ha. W wyniku przeprowadzonego scalenia gruntów wsi Ś.grunt w miejscu, gdzie przed scaleniem była droga oznaczona jako działka numer (...)stał się częścią działki numer (...)– oznaczoną numer (...)i numer (...)na mapie sporządzonej przez mgr inż. W. K.w październiku 2008 roku. Północną granicę działki numer (...)wyznacza rzeka S.. W 1977 roku A.i B.małżonkowie P.zamieszkali w nowowzbudowanym domu znajdującym się na działce nr (...). W dniu 29 października 1979 roku J. S. (2)zawarła umowę, na podstawie której przekazała swojej córce W. J.i jej mężowi Z. J.na własność na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej gospodarstwo rolne o powierzchni 9,50 ha składające się z: działki numer (...), działki numer (...), działki numer (...), działki nr (...), działki nr (...), działki nr (...), działki nr (...)oraz działki nr (...). W dniu 19 października 1987 roku S. P.i Z. W.zawarli umowę, na podstawie której darowali swojemu ojcu S. P.należące do nich udziały we współwłasności gospodarstwa rolnego położonego w Ś.składającego się z nieruchomości oznaczonych jako: działka nr (...), działka nr (...), działka nr (...), działka nr (...), działka nr (...), działka nr (...), działka nr (...), działka nr (...)oraz działka nr (...)a S. P.darowiznę tę przyjął. W dniu 9 marca 1988 roku S. P.zawarł umowę na podstawie której przeniósł nieodpłatnie na rzecz A.i B.małżonków P.własność gospodarstwa rolnego położonego w Ś.składającego się z: działki nr (...), działki nr (...), działki nr (...), działki nr (...), działki nr (...), działki nr (...)i działki nr (...)o łącznej powierzchni 6,15 ha. W dniu 12 listopada 1996 roku F.i T.małżonkowie C.zawarli umowę na podstawie której sprzedali A.i B.małżonkom P.nieruchomość położoną w miejscowości Ś. oznaczoną w ewidencji gruntów jako działka nr (...). W 2002 roku właścicielem nieruchomości położonych w Ś. oznaczonych jako działka nr (...)i działka nr (...)stał się P. P.– syn A.i B.małżonków P.. W dniu 13 lutego 2002 roku W. J.i Z. J.złożyli w Komisariacie Policji w C.zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa poprzez usunięcie z nieruchomości położonej w Ś. oznaczonej jako działka nr (...)palików granicznych wyznaczających granicę z działką oznaczoną nr (...). W dniu 19 listopada 2002 roku W. J.złożyła w Komisariacie Porcji w C.zawiadomienie o możliwości popełnienia przez A. P.i P. P.przestępstwa polegającego na utrudnianiu jej dojazdu do działki nr (...). W czerwcu 2004 roku A. P.zaczął na części działki nr

(...)- oznaczonej nr (...)na mapie sporządzonej przez mgr inż. W. K.w październiku 2008 roku, stawiać maszyny rolnicze, a nadto zagroził ją deskami od części działki nr (...)- oznaczonej nr (...)na mapie sporządzonej przez mgr inż. W. K.w październiku 2008 roku. W dniu 27 września 2004 roku W. J.i Z. J.skierowali przeciwko A. P.pozew o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i zaniechanie naruszeń poprzez dęcie maszyn rolniczych znajdujących się na części działki stanowiącej ich własność położonej w Ś.oznaczonej nr (...)i zakazanie naruszeń tejże nieruchomości w przyszłości. W dniu 6 października 2004 roku Sąd uznając W. J.za winną popełnienia czynu polegającego na zniszczeniu desek ustawionych przez A. P., zagradzających część działki nr (...)- oznaczoną (...)na mapie sporządzonej przez mgr inż. W. K.w październiku 2008 roku, od części działki nr (...)- oznaczonej nr (...)na mapie sporządzonej przez mgr inż. W. K.w październiku 2008 roku, wymierzył jej karę. W dniu 24 sierpnia 2005 roku A. P.i P. P.złożyli pozew o przywrócenie im pasa gruntu – części działki nr (...)stanowiącej drogę dojazdową (oznaczoną (...) na mapie sporządzonej przez mgr inż. W. K.w październiku 2008 roku) poprzez nakazanie W. J.i Z. J.usunięcia wysypanego przez nich gruzu i zakazanie dalszych naruszeń. W dniu 1 września 2006 roku Sąd przywrócił A. P.i P. P.naruszone posiadanie pasa gruntu położonego w Ś.o długości 21 m i szerokości 4 m usytuowanego pomiędzy działką nr (...)a działką nr (...)(oznaczonego nr (...)na mapie sporządzonej przez mgr inż. W. K.w październiku 2008 roku) poprzez nakazanie W. J.i Z. J.usunięcia wysypanej tam ziemi i gruzu oraz jego wydanie a nadto zakazał dalszych naruszeń tego pasa gruntu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż wniosek nie jest zasadny i podlega oddaleniu. Sąd wskazał, iż wnioskodawca A. P.wraz z małżonką B. P. nie byli posiadaczami samoistnymi nieruchomości objętej wnioskiem. Jak wynika bowiem z ustalonego stanu faktycznego w dniu 6 sierpnia 1971 roku, wskazanym przez wnioskodawcę jako data początkowa biegu okresu zasiedzenia, grunty objęte wnioskiem oznaczone były w nowopowstałej ewidencji wsi Ś.jako działka nr (...)i stanowiły drogę gminną. Sąd pierwszej instancji zaznaczył również, iż w dacie wskazywanej jako początek biegu okresu zasiedzenia A. P.rozпочął odbywanie zasadniczej służby wojskowej, którą zakończył dopiero w 1973 roku. Przeciwko przyznaniu wnioskodawcy A. P.przymiotu posiadacza samoistnego jakiegokolwiek gruntu znajdującego się w Ś.okresie pomiędzy 1971 a 1977 świadczy także okoliczność, iż nie brał również udziału w postępowaniu scaleniowym. Zdaniem Sądu Rejonowego nie można więc uznać, aby w okresie od 1971 do 1977 roku grunt objęty wnioskiem znajdował się w samoistnym posiadaniu wnioskodawcy A. P. bądź jego ojca S. P.. W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy nie daje również żadnych podstaw, aby stwierdzić, że wnioskodawca stał się posiadaczem samoistnym od 1977 r., kiedy to na podstawie decyzji Wojewody (...)grunt objęty wnioskiem stał się własnością J. S. (2). Nie zmienił się bowiem faktyczny sposób wykorzystywania gruntu objętego wnioskiem jako drogi. Nadto po 1979 roku z tego gruntu zaczęli korzystać wedle potrzeb jego nowi właściciele uczestnicy W.i Z.małżonkowie J.. Nie były to więc przejazdy, przechody i przegony bydła codzienne, ale w ocenie Sądu Rejonowego, biorąc pod uwagę specyfikę przedmiotu zasiedzenia w niniejszej sprawie, wystarczające do uznania, iż nie utracili nad nim władztwa i nie doszło do objęcia tego gruntu w posiadanie samoistne przez wnioskodawcę A. P..

Apelację od tego orzeczenia wniósł wnioskodawca zaskarżając postanowienie w całości i zarzucając:

I. naruszenie prawa procesowego – art. 386 § 6 kpc w zw. 13 § 2 kpc przez niezastosowanie się do oceny prawnej i wskazań sądu drugiej instancji odnośnie:

1. prawidłowej oceny znaczenia dowodowego dokumentów;
2. dokonania oceny materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy I C 256/05;

II. naruszenie prawa procesowego – art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc przez dokonanie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poprzez:

1. bezkrytyczne przyznanie wiarygodności dokumentom związanych z założeniem ewidencji gruntów z lat 1961 – 1962 jako dowodu co do stanu faktycznego mimo ich niepełności i sprzeczności z innymi dokumentami oraz przez nie zweryfikowanie ich zeznaniami świadków lecz przeciwnie dokonywaniem oceny zeznań świadków i stron przez

pryzmat tych dokumentów co jest niezgodne z zasadami logicznego rozumowania, a ponadto nie oparte na zasadach doświadczenia życiowego;

2. nieprzeprowadzenie szczegółowej analizy zeznań świadków i stron ze wszystkich dopuszczonych akt;
3. wybiórcze potraktowanie tych zeznań poprzez eksponowanie okoliczności przemawiających za postawioną tezą, iż przedmiotowa nieruchomość stanowi drogę publiczną przy równoczesnym pomijaniu tych fragmentów zeznań świadków, które świadczą o samoistnym posiadaniu nieruchomości przez wnioskodawcę;

a w konsekwencji

III. ustalenie stanu faktycznego w sposób sprzeczny z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym lecz także w sposób zawierający wewnętrzne sprzeczności w zakresie tych ustaleń.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uwzględnienie wniosku w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest słuszne. Na wstępie podnieść należy, iż Sąd ten poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne. Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych stwierdzić należy, iż nie jest zasadny ani zarzut naruszenia prawa procesowego przez niezastosowanie się do oceny prawnej i wskazań sądu drugiej instancji odnośnie prawidłowej oceny znaczenia dowodowego dokumentów i dokonanie oceny materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy I C 256/05, ani zarzut dokonania nieprawidłowej oceny materiału dowodowego.

Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, iż w dniu 6 sierpnia 1971 r., wskazanym przez wnioskodawcę jako data początkowa biegu zasiedzenia, A. P. wraz z małżonką B. P. nie byli posiadaczami samoistnymi nieruchomości objętej wnioskiem. Zgodzić się bowiem należy z Sądem pierwszej instancji, iż w tym czasie grunt objęty wnioskiem oznaczony był w nowopowstałej ewidencji wsi Ś. jako działka (...) i stanowił drogę gminną, o czym świadczy zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów, opinii biegłego oraz zeznań świadków i uczestników. Wbrew stanowisku skarżącego ustalenia faktyczne słusznie oparto na dowodach z dokumentów, w tym dowodach z dokumentów związanych z zakładaniem ewidencji gruntów i scaleniem gruntów we wsi Ś., albowiem nie budzą one wątpliwości co do swojej prawdziwości i autentyczności. Z opinii biegłego W. K., którego ustalenia Sąd Rejonowy słusznie uznał za w pełni rzetelne, wynika, iż na początku lat sześćdziesiątych XX wieku działka numer (...) została oznaczona na mapie ewidencji gruntów jako droga o charakterze publicznym na podstawie czynności wykonanych w pierwszej fazie zakładania ewidencji we wsi Ś.. Działka numer (...) została ujawniona jako droga, albowiem taki był jej sposób użytkowania, o czym świadczy szkic z bezpośredniego pomiaru działek na gruncie w 1962 r. i protokół z ustalenia stanu posiadania. W 1962 r. S. P. był zaś, co także wynika z protokołu z ustalenia stanu posiadania, posiadaczem działki numer (...). Ustalenia faktycznie słusznie oparto także na wiarygodnych zeznaniach świadków K. K. (2), J. S. (3), J. K. i H. K., którzy stwierdzili, iż działka numer (...) wykorzystywana była jako droga. K. K. (2) zeznała, iż tą drogą razem z rodzicami przeganiała bydło /k. 290v/. J. S. (3) zeznał, iż z drogi tej korzystała cała wieś /k. 788/. J. K. zeznał z kolei, iż S. P., ojciec wnioskodawcy wiedział, iż działka numer (...) została przez geodetów zaewidencjonowana jako droga /k. 788/.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Rejonowy zasadnie odrzucił zeznania wnioskodawcy oraz świadków J. G., A. K., S. S., Z. P., K. P., A. M. (2) i Z. K., w części, w której kwestionowali oni istnienie drogi na gruncie objętym wnioskiem uznając je w tym zakresie za niewiarygodne. Słusznie Sąd pierwszej instancji podniósł, że ich zeznania w tej części pozostają w zupełnej sprzeczności z materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów, w tym z dokumentów urzędowych, z których wynika, iż grunt objęty wnioskiem był wykorzystywany jako droga publiczna.

Należy wskazać, iż Sąd Rejonowy słusznie ustalił, iż grunt objęty wnioskiem nie znajdował się w okresie od 1971 do 1977 roku w posiadaniu A. P.. W dacie wskazywanej jako początek biegu okresu zasiedzenia wnioskodawca rozpoczął bowiem odbywanie służby wojskowej, którą zakończył w 1973 roku, podejmując wówczas pracę poza rolnictwem. W 1975 roku A. P. zawarł z kolei związek małżeński i zamieszkał u rodziców żony. A. i B. małżonkowie P. zamieszkali w nowowynbudowanym domu znajdującym się na działce numer (...) dopiero w 1977 r. Sąd Rejonowy w prawidłowo ustalił również, iż zebrany materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do tego, aby stwierdzić, iż wnioskodawca stał się posiadaczem samoistnym gruntu objętego wnioskiem w 1977 r., kiedy to grunt ten na mocy decyzji Wojewody (...) stał się jako część działki numer (...) własnością J. S. (2). A. P. nie władał bowiem tym gruntem z wyłączeniem innych osób, w szczególności W. i Z. małżonków J., którzy stali się jego właścicielami w 1979 r. W. i Z. małżonkowie J. korzystali z pasa gruntu objętego wnioskiem dojeżdżając od strony południowej do działki numer (...). W tej sytuacji nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że A. P. był jego samoistnym posiadaczem. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił również, iż posiadaczem samoistnym gruntu objętego wnioskiem nie był również ojciec wnioskodawcy S. P.. Należy podkreślić, iż kiedy w 1977 r. dokonywano scalenia gruntów we wsi Ś., S. P. nie sprzeciwiał się włączeniu gruntu w miejscu gdzie była droga oznaczona jako działka numer (...) do działki numer (...), stanowiącej własność J. S. (2).

Jedynie na marginesie należy podnieść, iż jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, nawet przy przyjęciu, iż wnioskodawca A. P. wraz z żoną B. P. byli posiadaczami samoistnymi gruntu objętego wnioskiem już od roku 1977 roku, bądź nawet od jesieni 1975 roku to wymagany okres zasiedzenia upłynąłby dopiero w 2007 roku bądź 2005 roku. Został on jednak skutecznie przerwany w 2004 roku poprzez wniesienie przez W. J. i Z. J. przeciwko A. P. pozwu o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i zaniechanie naruszeń.

Sąd pierwszej instancji poddał ocenie całość materiału dowodowego sprawy dokonując jego wszechstronnej analizy, a swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonym wyroku przekonywująco uzasadnił. Wbrew stanowisku apelującego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie nasuwa zastrzeżeń, mieści się w granicach swobody określonej treścią art. 233 § 1 k.p.c. Należy podkreślić, iż dokonana przez Sąd Rejonowy ocena znaczenia dowodowego dokumentów nie pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki rozumowania czy doświadczenia życiowego. Nie sposób również podzielić zarzutu skarżącego, iż z ewidencją gruntów, w której działka numer (...) została ujawniona jako droga publiczna, nie korelują pozostałe dowody w niniejszej sprawie. Jak słusznie wskazał bowiem Sąd Rejonowy świadkowie K. K. (2), J. S. (3), J. K. i H. K. zeznali bowiem, iż działka numer (...) wykorzystywana była jako droga. Na uwzględnienie nie zasługuje również argumentacja apelującego, iż na działce numer (...) nie było urządzonej drogi w sensie technicznym. O charakterze drogi nie może bowiem decydować rodzaj jej nawierzchni. Apelacja zarzucając naruszenie treści art. 233 § 1 k.p.c. sprowadza do zaprezentowania własnych ocen, korzystnych dla apelującego ustaleń faktycznych opartych na zeznaniach wnioskowanych przez niego świadków. Skarżący nie dostrzega także, iż w sprawie, w której Sąd dysponuje dwiema przeciwstawnymi grupami dowodów, z istoty rzeczy dokonać musi wyboru tej, na podstawie której dokona ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. O ile wybór ten, w sferze ocen, zostanie dokonany w sposób swobodny, sądowi nie sposób postawić uzasadnionego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Konkludując należy stwierdzić, że brak jest argumentów i apelujący ich nie przedstawił, które podważałyby ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy oraz poczynione na podstawie tych dowodów ustalenia faktyczne. Sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, bez wykazania konkretnych uchybień, jakich dopuścił się Sąd pierwszej instancji w ocenie materiału dowodowego, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, nie może być uznana za skuteczną.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy o adwokaturze w zw. z §6 pkt 1 w zw. z §7 pkt 1 w zw. z §13 ust. 1 pkt 1 oraz §2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzając na rzecz adwokata K. K. (1) kwotę 73,80 zł.

SSO B. Piwko SSO E. Piątkowska – Bidas SSO M. Klesyk